

Από τη
Σύρα στα
πένταγα
του
ονείρου

Μόνος με το απαγορευτικό

Και μετά την επεισοδιακή βραδιά στην Κάλυμνο, επιστροφή στον Πειραιά. Απαγορευτικό σορόκου, οι κάβοι έσπασαν, το πλοίο έφευγε. Α/Φ ο ανθυποπλοίαρχος, μόνος στο πλοίο, μόνος στα χειριστήρια, για πρώτη φορά. Αναμνήσεις από τον ΚΑΜΙΡΟ, 33 χρόνια πίσω. Πλοία και άνθρωποι σε θάλασσα, γη και ουρανό

ΚΕΙΜΕΝΟ: CPT ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΜΑΜΙΔΗΣ

Το πλοίο τελικά κατάφερε να γυρίσει την πλώρη κατά την όστρια. Στις σκοτεινές παραλίες της Καλύμνου έσπαγαν μανιασμένα τα κύματα του νοτιά. Η αλμύρα κάλυπτε τα πάντα. Ένα νησί αλμυρισμένο πέρα για πέρα, με την ιστορία του και τις ανθρωποθυσίες που πρόσφερε στις ακτές της Μπαρμπαριάς, όταν οι κάτοικοί του ξενιτεύονταν για μήνες, να ζήσουν τη σκληρή ζωή του βουτηχτή σφουγγαρά. Απόμεινα στην κουπαστή και κοίταζα την παραλία από την πρύμνη μέσα στη νύχτα, καθώς οι προπέλες του απελευθερωμένου πια βαποριού έσπρωχναν τόνους αφρισμένου, σκοτεινού νερού. Κοίταζα, και το μυαλό μου κατέκλυσαν εικόνες από διηγήσεις, όταν τα σφουγγαράδικα γύριζαν στο νησί, άλλα χαρούμενα και άλλα με μαύρες σημαίες, υποδηλώνοντας απώλεια ανθρώπου μέσα απ' το τσουύρμιο. Και τότε στην παραλία απλωνόταν σιωπή και βουβαμάρα, όμοια με κείνη πριν τη θύελλα. Άραγε ποιος; Το παιδί; Ο άντρας; Ο αδελφός; Ποιος

δεν γύρισε; Ποιος έμεινε για πάντα στο βυθό της Σύρτης ή στο Τούντζι; Και όταν έπαιρνε μορφή η απώλεια, ξέσπαγε γοερό κλάμα, μαλλιοτράβηγμα και ατέλειωτο μοιρολόι, εκεί, σ' αυτή την παραλία που λίγο πριν αγωνιζόταν ο ΚΑΜΙΡΟΣ να στρίψει. Το ταξίδι αυτό τελείωσε, όπως κι άλλα, όπως τελειώνει κάποτε η ζωή ανάμεσα στις αναμνήσεις και τη νοσταλγία των μεστών χρόνων. Διάφορα, ευτράπελα και μη, συνέβησαν ακόμη στο πλοίο, όπως τότε που έτρωγα μεσημέρι στην πολυτελή τραπεζαρία αξιωματικών, Α/Φ, μ' ένα απαγορευτικό σορόκου. Κοίταζα έξω απ' το παράθυρο. Στα δεξιά μας ήταν το ΣΑΠΦΩ, πρυμνοδετημένο κι αυτό. Τότε ακούστηκε ένα «μπαμ», κι ένα στιγμιαίο τράνταγμα συγκλόνισε όλο το βαπόρι. Το ΣΑΠΦΩ άρχισε να κινείται προς τα πίσω. Αστραπιαία, ενστικτωδώς και μηχανικά σκέφτηκα ότι το καράβι δεν μπορούσε να πηγαίνει προς τα πίσω, διότι θα έπρεπε να βγάλει ρόδες και να κυλάει στη στεριά! Άρατι; Εμείς πηγαίναμε μπροστά. Κάτι έγινε, έσπασαν οι κάβοι! Ξέφρενος παράτησα το φαγητό και ξεχύθηκα

στο κατάστρωμα τρέχοντας προς την πρύμνη. Σορόκος φρένιαζε με βροχή απ' την πλευρά του Αγίου Νικολάου. Το πλοίο μας πράγματι έφευγε μπροστά από το φερμάρισμα των αγκυρών. Δεν βρισκόταν οπ board ο πλοίαρχος, ο ύπαρχος ή άλλος αξιωματικός. Δεν είχαν υποχρέωση άλλωστε.

Στο διάβα μου βρήκα ένα θαλαμηπόλο και του είπα: «Τρέξε στη μηχανή και πες τους ότι είπα να βάλουν μπροστά». Φευγάλα, στην αλλοφροσύνη μου, έπιασα με το βλέμμα μου ότι με κοίταζε για κλάσματα δευτερολέπτου απορημένος. Όμως ξύπνιος ήταν, μπήκε μέσα γρήγορα και κατάλαβα ότι έτρεχε να εκτελέσει την εντολή. Έφτασα στην πρύμνη. Οι αριστεροί κάβοι κρέμονταν στη θάλασσα. Το πλοίο φερμάριζε τώρα πάνω στους τέσσερις δεξιούς κάβους, οι οποίοι άρχισαν να σπάνε ένας ένας με τρομακτικό θόρυβο και να τινάζονται στο βαπόρι και στη στεριά. «Δύο βιλιά γρήγορα!», ούρλιαξα στους δυο τρεις ναύτες που βρίσκονταν στην πρύμνη. Το πλοίο απελευθερωμένο

απ' την αριστερή πλευρά ερχόταν προς το ΣΑΠΦΩ. Συνειδητοποίησα στη στιγμή ότι οι αριστεροί κάβοι δεν είχαν κοπεί και, έτσι όπως κρέμονταν στο νερό, φαινόταν οι γάσσες. Κάποιος ναύτης μου έδειξε ένα φρέσκο, εξωτερικό βαθούλωμα στην αριστερή πλευρά της πρύμνης, πάνω στην υπερκατασκευή όπου άρχιζε το αμέσως ψηλότερο κατάστρωμα. «Η μπίντα», μου είπε, «έσπασε και τινάχτηκε πάνω στο βαπόρι. Φαλτσάρισε κι έπεσε στη θάλασσα. Δουλεύαμε από κάτω. Πώς δεν μας σκότωσε! Άγιο είχαμε». Πράγματι, ο Άγιος Νικόλαος και όλοι οι άγιοι που ήταν παρόντες εκείνη τη στιγμή και έβλεπαν την κακοκαιρία φαίνεται πως προστάτευαν το πλοίο. Απίστευτο γεγονός. Η δυνατή δέστρα (μπίντα), προορισμένη να κρατάει δεμένα τα πλοία, χτισμένη μέσα στον τιμμεντένιο προβλήτα και με βάρος τουλάχιστον έναν τόνο, κόπηκε και τινάχτηκε πάνω στο βαπόρι σαν πέτρα σφεντόνας. Μια μάζα σίδηρο και τιμμέντο. Χτύπησε στην υπερκατασκευή, πέντε μέτρα ψηλά, φαλτσάρισε κι έπεσε στη θάλασσα. Ευτυ

χώς που δεν βρήκε άνθρωπο στο δρόμο της.

Το πρώτο βιλιά έφυγε για τη στεριά. Όμως ήδη είμαστε μακριά. Απέτυχε. Μ' έναν τριγμό και με δαμονισμένο κρότο έσπασε και ο τρίτος δεξιός κάβος. Ευτυχώς τινάχτηκε προς τη στεριά. Δεύτερο βιλιά της αγωνίας έφυγε. Το πλοίο κρατιόταν μόνο στο δεξή κάβο πια. Απέτυχε κι αυτό. Εκείνη την ώρα, μ' ένα ξεφύσημα του πλοίου, οι μηχανές πήραν μπρος και η πρύμνη άρχισε να δονείται από τις μεταβλητού βήματος πανίσχυρες έλικες. Νοερά, από μέσα μου, ευχαρίστησα τον Α' μηχανικό, το μαστρο-Πέτρο, που ενέργησε επαγγελματικά και δεν απαξίωσε την εντολή ενός ταπεινού ανθυποπλοίαρχου, που όμως εκείνη την ώρα σαν Α/Φ ήταν αντικαταστάτης του πλοίαρχου. Έτσι ήταν οι ναυτικοί τότε, δεν περίμεναν να τους πάρουν τηλεφώνω από την εταιρεία για εντολές όταν κάποιο συμβάν τάρραζε τη ρουτίνα και την εργασιακή ραστώνη.

Απείχαμε περίπου 20 με 25 μέτρα από τη στεριά. «Πάω στη μουστακαλή. «Ανοίγω μεγάφωνα και προσπαθήστε να μου λέτε απόσταση»». Είχα αποφασίσει να επιχειρήσω να φέρω πίσω το βαπόρι με τις μηχανές. Τολμηρό εγχείρημα. Πρώτη φορά θα έπιανα μόνος μου χειριστήρια. Αυτή όμως είναι η δουλειά του Α/Φ και όχι να τρέχει σε εξωτερικές δουλειές και ημερολόγια σε λιμεναρχεία. Αυτός είναι ο λόγος που μένει μέσα στο πλοίο και απαγορεύεται να απομακρύνεται. Αυτός είναι ο σκοπός της διατήρησης του ▶

ΚΑΜΙΡΟΣ. Το πνεύμα και η ανάμνησή του πλανιούνται πάνω απ' το Αιγαίο και απ' τα νησιά που εξυπηρετούσε –όπως τόσα άλλα ποσάτλια που έφυγαν κι αυτά